

WESOŁE ABC

WYBREDNA

— Tę oto złotą rybkę chciała-
bym...

DOKŁADNE SPRAWOZDANIE

Policjant składa pisemny ra-
port.

— „Pobity ma na głowie ranę
wielkości 5 zł., dwie rany wielko-
ści 2 zł., jedną ranę wielkości 1
zł. i jedną ranę wielkości 50 gr.
Razem ran na sumę 10 zł. i 50
gr.”

CÓŻ MIAŁA ROBIĆ

— Co zrobiłaś, kiedy ten bez-
czelny impertynent pocałował
ciebie?

— Cóż miałam robić? Udałam,
że tego nie widzę.

GRZECZNOŚĆ — PRZESADZONA

Szczyt uprzejmości.

GLÓWNA RZECZ — TO PRYZYWCZAJENIE

— W jaki sposób pan nauczył
się tak szybko rozwiązywać krzy-
żówki.

— Przyzwyczajenie, proszę pa-
na. Już tyle krzyżówek rozwiąza-
łem, że moje lewe oko widzi już
tylko pionowo, a prawe tylko po-
ziomo.

RADYKALNY ŚRODEK

— Co obecnie porabia nasz przy-
jaciół Antoni?

— Rozpoczął pracę w fabryce
amunicji.

— Dlaczego właśnie w fabryce
amunicji.

— Bo w inny sposób nie mógł
odzwyczaić się od palenia.

Były szofer taksówki kieruje
łódką motorową.

Rekordowe jajko

Eh, wy, błędy młodości!
Człowiek chciałby o was za-
pomnieć i jakoś nie może.

Przychodźcie na myśl w
chwilach najmniej odpowied-
nich, płoszyć dobry nastrój
zgrzytliwym echem dawnych
lat i wywołujecie rumieniec
wstydu na lica statecznego o-
bywatela, który ongiś był — co
tu kryć — zwykłym łobuzia-
kiem. A nawet szulerem...

Naprzekąd teraz. Stół wiel-
kanocny.

Ileż on nasuwa ciepłych,
pogodnych wspomnień!

Każdy zwój kielbasy, każdy
niemal półmisek, placek, ma-
zurek, wydaje się znajomy i
bliski.

Kojarzy się w pamięci z ja-
kimś zdarzeniem, sytuacją,
twarzą.

I nagle...

Nagle wzrok nasz pada na
talerz z jajkami.

Zgrzyt.

Niby nic, a jednak nastrój
psuje się.

Piramida barwnych, stoni-
ną pomazanych jajeczek wiel-
kanocnych, przywodzi na myśl
pewien błąd młodości.

Pewien żakowski, pożałowa-
nia godny wybryk...

Miało się wówczas lat trzy-
naście.

We krwi jad hazardu.

I wiosna była.

Kury niosły wiosenne jajka,
które barwiło się i w wielkich
koszach stawiało na świętecz-
nym stole.

Ze zaś święta trwały nie
dwa, lecz conajmniej sześć
dni, więc też jajek była ilość
odpowiednia.

Pamiętam, że w domu na-
szym mieszkał pewien dżentel-
men, imieniem Jurek. On to
nauczył mnie i resztę młode-
go towarzystwa z sąsiedztwa
bardzo ciekawej gry wielka-
nocnej.

Polegała ta gra na próbie
wytrzymałości jajek na twar-
do.

Dwaj młodzieńcy stawiali
naprzeciw siebie i na dany sy-
gnał zderzali gwałtownie czub-
kami barwnie wielkanocne ja-
jeczka.

Z karambolu takiego jedno
z jajek wychodziło zwykle nie
naruszone, a właściciel jego
zabierał w nagrodę situczone
jajko przeciwnika.

Piękna gra.

wspaniałe zapasy.

Powodzenie zależało w pew-
nej mierze od zręczności za-
wodnika, głównie jednak od

PARE SZCZYTÓW

Szczyt złośliwości: mieć taki
ostry język, żeby się nim samemu
ogolić.

Szczyt rozwoju słuchu: słyszeć,
jak sąsiad za ścianą biedę klepie.

Szczyt zaniku pamięci: Wyda-
wać plagiaty pod swoim nazwi-
skiem.

WZOROWA UCZCIWOŚĆ

Pan Kaczkowski znalazł na uli-
cy portmonetkę i zaniósł ją do
komisariatu. Dyżurny przodow-
nik spisuje protokół:

— Ile pan znalazł w środku pie-
niędzy? — pyta p. Kaczkowskie-
go.

— Nie wiem, nie zaglądałem do
środka.

— To się nazywa prawdziwa
uczciwość! — woła policjant.

— Poza tem nie mogłem otwo-
rzyć, bo zamknęło się zepsuło.

jakości sprzętu sportowego.
To znaczy, że bywały jajka
Wykradaliśmy ze swych do

Fenomenalne jajeczko wciąż
było nienaruszone.
Wreszcie partnerzy moi ska-

na temat niebieskiego jajecz-
ka.

A tego wolałbym z pewnych
względów uniknąć.

— Proszę państwa — zaczął
mentorskim głosem wujek. —
Siła, działająca na wierzcho-
tek jajka, rozkłada się mo-
mentalnie na szereg sił po-
chodnych, nie powodujących
żadnego uszczerbku skorup-
ce. Najlepiej chłop nie zdoła
zgnieść zwykłego jajka wzdłuż
jego głównej osi. Są to rzeczy
powszechnie znane. W jajku,
które trzymam, nie znajduje
więc nic niezwykłego (wujek
był trochę zamroczony alkoho-
lem), twierdząc raczej, że nasz
mały bohater (wskazał na
mnie) posiada pewną precy-
zję w sposobie uderzania.

Wujaszek przerwał na chwi-
lę i tyknął sobie wino.

— Aby przekonać się o słusz-
ności mych słów — ciągnął da-
lej — wystarczy uderzyć lek-
ko nie wierzchołkiem, lecz bo-
kiem jajka o jakikolwiek
przedmiot, na przykład o tę
paterę. Skorupka trząśnie na-
tychmiast.

— Nie, wujku, nie trzeba! —
szarpnąłem się niespokojnie.

Spojrzał na mnie zdziwiony.

— Czemu?

Spuściłem oczy. Wujek przy-
sunął kryształową paterę (pre-
zent ślubny mamy) i puknął w
nią lekko niebieskim jajecz-
kiem.

Stała się rzecz straszna: pa-
tera pękła.

Społgłądając na rozsypane
szczątki kryształu, wujaszek
zmieszał się okropnie i począł
tłumaczyć, że widocznie ude-
rzył pod złym kątem.

— Ale teraz uderzę dobrze
— rzekł, czerwony jak piwo-
nia. — Muszę je rozbić.

Wziął fatalne jajko i trzep-
nął się nim z całej siły w tyś
głową.

Rozległ się głuchy odgłos pa-
dającego ciała.

Wuj Fredzio leżał pod sto-
łem.

Po dłuższej chwili wstał i
potrząsnął głową, na której
zdążył już wyskoczyć guz,
wielkości dobrego korka.

Przysiadł na brzegu krzesła,
zachowując złowrogię milcze-
nie.

Ojciec spojrzał na mnie suro-
wo, a ja zarumieniłem się.

Niestety, zgadłeś, Tatusiu.

Jestem szulerem i chłopcem
wyznawcą w wszelkich uczu-
roczynnych.

A jajko sporządziłem z bar-
dzo twardego piaskowca...

ODROWAŻ

NA WSI

Gospodarz do parobka:

— Wojciechu, czy dalszcie ko-
niom szezki?

— Dałem, gospodarzu.

— A czy dałeś im dosyc?

— Dosyc, gospodarzu.

— A czy aby nie za duzo?

— A jużci, że nie za duzo.

— Może lepiej by było, żebyś
wcale nie dawał.

— To też ja wcale nie dawałem,
gospodarzu.

PADEREWSKI I CHOPIN

Paderewski był pewnego razu z
wizytą u bogatego właściciela wi-
niarni. Nalewając gościowi wino,
gospodarz oświadczył z dumą:

— To wino jest Paderewskim
moich win.

— Doskonale — odpowiedział
Paderewski — ale ja wolałbym,
żeby pan mi podał swego Chopi-
na.

Niespodzianka na święta wiel-
kanocne grzecznego kawalera.

WIEDZIAŁ O TYM WCZEŚNIEJ

— Podobno podałeś się do dy-
misji?

— Istotnie, tak jest.

— A twój szef, nie zdziwił się,
że odchodzisz?

— Nie. On wiedział o tym du-
żo wcześniej niż ja.

DOBRY ZNAK

— No, jak, Zosienko, czuje się
twój chory braciszek? Czy prędko
już będzie zdrow?

— Już pewnie prędko, bo dzi-
siaj dostał w skórę.

W PODRÓŻY

— Ależ Otto! Tu gdzie nas tyle
ludzi widzi!

SPEŁNIONA OBIETNICA

— Jak ty się zmieniles, Paweł-
ku. Kiedyś obiecywałeś mi, że
złożysz u moich nóg całą kulę
ziemską.

— No i cóż, czyż nie leży ona
tam?

DOBRE SERCE

— Jacy ci mężczyźni są niede-
likatni, nikt nie ustąpi miejsca.

— Przecież ty, tatusiu siedzisz.

— No tak, ale twoja biedna ma-
musia cały czas stoi.

O CO JEJ CHODZI

— Panie doktorze, mój mąż
ciągle mówi przez sen. Czy jest
na to jaka rada?

— O, to jest trudne do wyle-
czenia.

— A czy nie można mu coś za-
pisać, żeby mówił wyraźniej.

STYLOWE

Uroczysty bankiet roztargnio-
nych profesorów

„Rekolecje“ (doraźne)

